

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 349. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262015440/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

øm i *Kirkestræde*; hvor *Mikkel Boels Huus* laae med en lille *Hauge* foran. Han løftede sagte *Hauge-Laa-*gens *Klinke*, traadte hen til *Huset* og kigede ind ad det lave *Vindue*. Derinde i den lille *Stue* sad paa den ene *Side* den gamle *Vibeke Boel*, lænet blødt tilbage i en *Lænestol*. Hun var faldet i *Søvn* og *Fred* og *Mildhed* vare udbredte over hendes *Ansigt*. Paa hendes *Skjød* laae en opslagen *Bønnebog*; en *Kat* sov ved hendes *Skammel*.

Men paa den anden *Side* af *Stuen* var der ingen *Fred*. Der sad *Kristense* ved sin *Rok*; men *Hjulet* snurrede ikke og de flittige *Hænder* hvilede i *Pigens Skjød*. Det deilige *Hoved* var bøiet ned mod *Bry-*stet, og de blonde *Lokker* skjulede hendes *Kinder* og de stille *Taarer*. Hun sad saa fordybet i sine bedrøvelige *Tanker*, at hun ikke bemærkede *Niels Studtmanns* *Komme*, før han, snigende let som en *Kat*, havde taget en *Stol* og sat sig tæt ved hendes *Side*. Hun saae veemodigt og alvorligt paa ham og vilde til at sige *Noget*; men den unge *Mand* lod hende ikke komme tilorde. Han lagde sin *Arm* paa *Ryggen* af hendes *Stol*, bøjede sig mod hendes *Øre* og hviskede. Hvad han sagde, kunde *Ingen* høre uden hun; men hendes *Ansigt* forraadte snart, af hvad *Art* hans *Veltalenhed* var. Paa en regnfuld *Sommerdag* begynde *Skyerne* med *Eet* at skillies ad; en sagte *Luftning* bevæger dem hurtigere, *Solens* *Øie* glimter af og til frem, men formørkes atter af et ilende *Slør*, indtil den endelig vinder fuldkommen *Seier* og sender alle sin glade *Straaler* ud over de skinnende *Marker* og *Skove*. Saaledes vekslede ogsaa *Klarhed* og *Mørke* paa *Kristenses* *Ansigt*, indtil endelig hendes *Kinder* fik deres *Rosenglød*, og hen-

des tindrende Øine med usigelig Glæde hvilede paa den elskede Beiler. Nu vaagnede Moderen, og nu taledes han ogsaa til hende.

Paa Nordfeld havde imidlertid Henrykkelsens Ruus været temmelig længe. Da man endelig var kommet lidt til Ro og Besindelse, vilde *Mikkel* og *Claus Boel* strax afsted for dog ogsaa at gjøre Moder og Datter deelagtige i den store Glæde og Herslighed. Men dette vilde Hr. *Eiler Ged* paa ingen Maade tillade. Han befalede straks, at man i Hast skulde spænde for et Kjøretøi for at hente dem hid. Dog dette gjordes ikke nødigt; thi inden man saae sig for, kom begge Qvinderne, hver paa sin Passgjænger, ledsagede af *Niels Studtmann*, ridende ind i den larmende og jublende Gaard. Moder og Datter bleve hjulpede af Sadelen og modtagne med aabne Arme.

Da der nu endelig indtraadte et lille Havblik, benyttede Kræmmeren sig af dette til i velvalgte Talemaader at fremsætte sin Bøn for *Mikkel Boel*, en Bøn, der blev saa kraftigt understøttet af Alle, især af Moderens udtalte Villie og Datterens undseelige, men bedende Blikke, at den gamle, lykkelige Degnslet ikke kunde sige Nei.

Saalænge Borre Kjøbstad var til, blev der ikke seet en mere glimrende Fest, end da de tvende unge Par bleve forenede. Det dobbelte Bryllup feiredes i Raadhusets store Sal, og det varede i otte Dage; og i disse otte Dage fandtes der i Byen og hele dens Omegn ikke een sulten eller tørstig Sjæl. Baade Rige og Fattige, Fornemme og Ringe, Gamle og Unge fik deres Deel i Glæden.

Borgermester *Claus Boel* lod Ristestenen indmure